

nævnt her – om, at man i virkeligheden har en skjult måde at udøve erhvervsstøtte på, og at man måske også har en skævvridning af selve markedet. Hvem er det egentlig, man støtter? Hvor ligger egentlig fremtidens produktion?

Så der er plusser i det, men der er også de minusser, jeg her har givet udtryk for. Jeg mener, det er en forkert vej at gå.

(Kort bemærkning).

**Poul Henrik Hedeboe (SF):**

Jeg hørte, at ministeren betragtede det som subsidier, at man pålægger det offentlige at købe et vist sted. Men det behøver ikke at være subsidier. De små virksomheder står jo tit uden en decideret markedsadgang, og det drejer sig om at give dem den markedsadgang. Så kan man koble nogle få procent på, som man må gå over prismæssigt. Man kunne jo sætte en grænse procentmæssigt.

Ville ministeren være åben over for at sætte en procentgrænse for de nye virksomheder, sådan at man havde en ramme for, hvor meget man måtte gå over en udbudsmarkedspris?

(Kort bemærkning).

**Finansministeren (Thor Pedersen):**

Jeg forstår godt, hvad der spørges til. Jeg vil bare sige, at det stadig er subsidier, for hvis det er sådan, at markedet bestemmer, er der jo fri adgang til at købe produkter og også at tilgodese nye virksomheder. Men det, der egentlig er tale om her, er, at man kan understøtte dem igennem, at man skal anvende 2-3 pct. Det er vejen til egentlig at give skjulte subsidier til en bestemt virksomhed.

Ellers er ønsket jo på alle andre måder, at man også oplyser, at det er åbent og let tilgængeligt, hvad der er af virksomheder, som i virkeligheden kan byde på opgaver.

Så jeg forstår godt intentionen, og vi er også enige i, at man skal gøre, hvad man kan for at understøtte, at de, der er i stand til at levere et godt produkt, også kan få lov. Det er nemlig ikke så let, som det lyder. For vi har samtidig Rigsrevisionens ønske om, at vi centraliserer indkøb, og der har jeg selv sagt, at det at centralisere indkøb ikke må betyde, at man afskærer andre mulige bydere på en opgave, hvis de i øvrigt er konkurrencedygtige.

Så det er noget, vi arbejder med. Men vejen er ikke at pålægge, at en bestemt andel af de offentlige indkøb skal gå til iværksættere. Det er i vir-

keligheden, at man, som jeg siger, lukker op for en kampplads for bøv l og bureaukrati.

**Jens Hald Madsen (V):**

Den 18. august 2005 kunne man læse i Erhvervs-Bladet, at en arbejdsgruppe under regeringens innovationsråd med iværksætteren Martin Thorborg i spidsen havde et forslag om, at man kunne kigge på den offentlige sektors indkøb og prøve at placere f.eks. 2,5 pct. af sine indkøb hos iværksættere. Det blev jeg som Venstres erhvervspolitiske ordfører spurgt hvad jeg mente om, og jeg sagde:

Overordnet er tanken fantastisk god, fordi den indebærer, at man på en sund og reel måde støtter iværksætterne, så de får gang i omsætningen og et cash flow. Filosofien bag forslaget er helt rigtig, siger Jens Hald Madsen, erhvervspolitisk ordfører.

Her kommer så problemstillingen, filosofien, for hvordan skal det gøres i praksis? Det var sådan set det, jeg spekulerede mest på. Derfor havde jeg sådan set håbet på, at det, der egentlig drejer sig om, er, at vi alle sammen har et ønske om, at når den offentlige sektor foretager indkøb, så gør man det med fuldstændig åbne øjne ved at se på nye produkter, vel at mærke produkter, der kvalitetsmæssigt er i orden i forhold til pris og også er konkurrencedygtige.

Kl. 18.30

Så kommer det der med at administrere det, og det er jo det, der er et problem, når vi kigger ned i SF's forslag, for der er så mange faldgruber, og der er så mange måder, det kan gå galt på. Et eksempel: En iværksætter, hvad er en iværksætter? Man kunne jo bare lave et datterselskab, jamen så havde man måske en ny iværksætter. Der er ikke så mange kontrolforanstaltninger i det her forslag, og hvis man skulle foretage de her kontrolforanstaltninger, ja, så ville det blive meget, meget dyrt.

I bund og grund handler det vel om det, som finansministeren var inde på, at få skabt en iværksætterkultur. Det er sket via de forslag, som er kommet med Globaliseringsrådet. Det er sket via regeringens initiativ i forbindelse med uddannelsessystemet. Det er sket via at prøve at skabe basis for et marked for f.eks. noterede aktier. Det er sket ved at sørge for, at investormulighederne er meget større, at der er mere risikovillig kapital.

I den anden ende ligger det vel i, at man fra politisk hold, også fra regeringens side, siger til den offentlige sektor: Tænk jer nu rigtig godt